

St. Hampton Heath
Gloucestershire, Engeland
Juni 1813

‘*L*ivvie toch! Wat ben jij nu weer aan het doen?’
Lavinia Ellison legde haar bloemenschepje weg, veegde de zweetdruppels van haar voorhoofd en keek glimlachend omhoog naar haar vriendin. ‘Goeiemorgen, Sophy.’

‘O, eh, ja, jij ook goeiemorgen.’ Er verschenen rimpels op de neus van Sophia Milton doordat ze ingespannen stond te turen naar het werk dat uit Lavinia’s handen was voortgekomen: een hoge hoop gewied onkruid. ‘Waarom doet Albert dat niet? Het is toch zijn verantwoordelijkheid om de tuin te verzorgen? Ik kan je zeggen dat mama het nooit zou toestaan als ik zoiets deed, en al helemaal niet zonder hoed...’

‘Albert is voor onze oude koe aan het zorgen. Die is de laatste tijd nogal vaak ziek.’ Ze ontweek de vraag over toestemming. Voor zo’n onbelangrijke kwestie ging ze papa’s voorbereidingen op zijn preek niet onderbreken, en tante Patience’ zondagsschool ook niet.

‘O. Wat vervelend voor jullie.’

Lavinia knikte, terwijl ze het vuil van haar rokken klopte. Dat het jammer genoeg steeds slechter ging met Sally was niet alleen vervelend voor hun eigen huishouden, maar ook voor de arme gezinnen in het dorp die de zegeningen genoten van haar superieure melkproductie. God zou echter vast voorzien. En zo niet, dan zou Lavinia wel een andere manier vinden. Ze zette de stekende ongerustheid van zich af, leidde Sophy naar binnen, ruimde snel de ochtendkamer op en bood haar gast daarna een zitplaats aan. Ze pakte haar borduurwerk erbij. ‘Vertel eens, wat brengt jou hier naartoe, op deze schitterende zonnige dag?’

‘O, Livvie! Je raadt nooit wie er morgenavond komt!’

Ze moest glimlachen om de grote blauwe ogen van haar vriendin, maar hield zich in. De sterke gevoelens van Sophia Milton waren berucht. ‘Ik vrees dat je daar gelijk in hebt. Vertel het maar.’

‘Vader heeft gezegd dat de nieuwe graaf de uitnodiging voor onze soiree heeft aanvaard!’

De nieuwe graaf. Lavinia’s borstkas verstrakte.

Sophia zuchtte. ‘Ik zag hem gisteren door het raam toen hij op visite kwam bij papa. Hij is verschrikkelijk knap. Zo lang, en dat donkere haar...’

Ja, maar een knap uiterlijk was niets waard als het niet werd geëvenaard door een goed karakter en goede daden. Ze onderdrukte haar liefdeloze gedachte, knikte beleefd en vestigde haar aandacht weer op haar altijd frustrerende naaldpunt, terwijl haar gast doorging met het opsommen van zijn charmes. Lavinia begreep niet waarom tante Patience erop stond dat ze moest kunnen borduren. De lijst met eisen die gesteld werden aan jongedames was belachelijk lang, vooral omdat jonge mannen bij lange na niet aan zo veel vereisten moesten voldoen.

Toen Sophia eindelijk even stopte om adem te halen, mompelde Lavinia: ‘Je moeder zal vast heel blij zijn.’

‘O ja! En papa ook.’

Natuurlijk was de jonkheer er blij mee. De op een na grootste grondbezitter binnen het district had een vrouw met maatschappelijke ambities die hun aanzienlijke inkomen nog eens ver overstegen. Zo’n onderscheiding ontvangen, zou haar tot zeer veel tevredenheid stemmen. Ze fronste vanwege de minuscule fout die ze gemaakt had in haar stiksel. Waarom kon handwerken niet gewoon makkelijk en leuk zijn, zoals muziek? Ze weerstond een zucht en wierp een blik omhoog.

De glimlach van Sophia was verflauwd. ‘Maar moeder heeft gehoord dat hij wel een beetje van flirten houdt, dus we moeten op onze hoede zijn.’

‘Ik denk dat ik nauwelijks op mijn hoede hoef te zijn. Ik zou denken dat het mooiste meisje in Gloucestershire zich meer zorgen moet maken over de aandacht die ze trekt.’ Lavinia keek zonder jaloerse

gevoelens naar de kunstig gestileerde blonde lokken van haar gast, haar karmozijnrode wangen en haar frisse, nieuwe japon, met daarop geborduurde blauwe bloemen. Lady Milton had haar tekortkomingen, maar daar hoorde niet bij dat ze haar dochter nadelig kleeedde.

‘Livvie, je lijkt niet al te enthousiast.’

‘Je zou inmiddels toch moeten weten dat ik niet zo graag opgewonden ben over iemand die ik nog nooit heb ontmoet. Maar na mijn ontmoeting met hem, als hij tenminste inderdaad echt zijn opwachting maakt, zal ik voor je doen wat ik kan om enthousiast te lijken. Is dat genoeg?’

Sophia lachte. ‘Moet je altijd zulke nonsens verkondigen?’

‘Ik ben bang van wel, al was het maar als tegenwicht bij al die prozaïsche gesprekken.’

Het gezicht van het jongere meisje betrok. ‘O nee!’

‘Wat is er?’

‘We weten nu dat de graaf erbij zal zijn. Maar wat moet ik aan?’

Al snel haastte Sophia zich opgewekt en met fladderende jurk het huis uit en liet ze Lavinia achter, die het raam opende, de heerlijke geur van de laatbloeiende seringens opsnoof, en daarna haar borduurwerk verruilde voor haar schetsboek. Terwijl ze de glorieuze regenboog van viooltjes schetste, die als een waterval omlaag bungelde vanaf de rotsmuur om de tuin, dacht ze aan de graaf van Hawkesbury die ze ooit had gekend.

Lord Robert was al even vriendelijk geweest als haar eigen vader: edelmoedig, vol belangstelling voor zijn naasten en strevend naar het welzijn van zijn huurders en van het nabijgelegen dorpje St. Hampton Heath. Een waarlijk goed mens. Maar zijn dood, twee jaar geleden, had een aaneenschakeling van familietragedies ingeluid. Zijn jongere broer George was binnen zes maanden na het erven van de titel overleden aan de griep. Minder dan een jaar later was George’ jongste zoon betrokken geraakt bij zware gevechten in de Spaanse Onafhankelijkheidsoorlog en was George’ oudste zoon James om het leven gekomen bij een jachtongeval. Ze balde haar vuisten. Ze kon niet eens dóén alsof ze zijn dood betreurde.

Een wolk van beige en witte vacht sprong door het openstaande

raam. Mickey blafte en sprong op haar schoot, alsof hij haar onrust aanvoelde. Ze gaf hem een stevige knuffel, terwijl haar penselen van haar schoot rolden. Misschien was het enthousiasme van Sophia en haar ouders over de nieuwste toevoeging aan het district toch wel terecht. Hampton Hall zag er alweer een tijdje licht verwaarloosd uit, met dank aan de niet bepaald grandioze inspanningen van de baljuw. En doordat de familie al langere tijd afwezig was, werden de kleine dingen waar Lord Robert vroeger altijd oog voor had, zoals dakreparaties van arbeidershuisjes en het laten bezorgen van manden aan arme gezinnen met Kerst – gunsten die een grote betekenis hadden in de levens van hen die het minder hadden getroffen – nu gemist.

‘Als de nieuwe graaf zijn plichten vervult, zou hij toch nog weleens een zegen kunnen blijken, Mickey.’

Het hondje blafte instemmend, wurmde zich los en nam een sprong door het open raam, naar de met elkaar verstrengelde struiken van de verderop gelegen rozentuin. Met het snoeien van de wirwar aan struiken zou ze later vanmiddag wel weer verdergaan, wanneer papa en tante Patience sowieso niet thuis zouden zijn en dus geen bezwaar konden maken.

Ze vestigde haar aandacht weer op haar schetsboek en deed haar best om het purperen hart van een viooltje vast te leggen, totdat het geruis van rokken de komst van haar tante aankondigde. ‘Heb ik nu goed gehoord dat die kleine Sophia een Hawkesbury hoopt te strikken?’

‘Ik geloof niet dat Sophy haar zinnen daarop gezet heeft, al kan ik dat niet zeggen over Lady Milton.’

Een waarderende twinkeling lichtte op in de diepbloauwe ogen van haar tante. In de afgelopen veertien jaar had Lavinia veel geleerd van deze onafhankelijke, intelligente vrouw, maar soms vond ze het nog steeds moeilijk te geloven dat Patience West de zus van mama was. Mama had haar naam ‘Grace’ waargemaakt. Alles aan haar was gracieus geweest, van haar muzikale stem tot haar verfijnde manieren en haar bewogenheid om anderen. De tegenstelling tussen het directe, praktische gedrag van Patience en dat van mama was even sterk als het contrast tussen haar donkere haar en het blonde van mama, en van Lavinia.

‘Wat die vrouw zou moeten doen is haar dochters nuttige vaardigheden en kennis bijbrengen, in plaats van hun hoofden te vullen met frivoliteiten en holle dromen.’ Tante Patience streek haar jurk glad, die stemmig grijs was – net als die van Lavinia.

Lavinia gebarde naar de weggelegde borduurnaald. ‘Dit soort uiterst nuttige vaardigheden?’

Een zuinige glimlach ontsnapte aan de lippen van haar tante. ‘Lief meisje van me, op een dag, en dat zal niet lang meer duren, zul je beseffen dat niet iedere daad die de moeite waard is, even aangenaam is als het schrijven van brieven aan *The Times*.’

De woorden herinnerden Lavinia aan haar pogingen om in de afgelopen week twee arme huurdersgezinnen op te beuren. Pogingen die veel meer waard waren dan haar borduurnaalden, en verre van aangenaam: de zure stank van misselijkheid, slechts een beetje verlicht door het aroma van de hartige runderstoof die ze kwam brengen. Ze huurden duistere, muffe huisjes, gevuld met een dikke kilte die door geen vuur kon worden weggejaagd. De treurige, wanhopige ogen van kleine kinderen, die leken te vermoeden dat hun moeder binnenkort al zou kunnen overlijden. Oude pijn kwam omhoog in Lavinia’s ziel. Tranen prikten in haar ogen. Ze knipperde ze weg. De graaf had gewoon de morele plicht om hen te helpen.

Haar tante klopte haar op de arm. ‘Waardevolle daden zijn meestal niet zo prettig om te verrichten.’

Lavinia knikte. Goede werken draaiden niet om persoonlijk welbehagen, maar om het behagen van God: de zieken bezoeken, op je tong bijten, jaloezie met wortel en tak uitroeien, je vijanden vergeven.

En toelaten dat het verleden begraven bleef liggen op het kerkhof.

De zevende graaf van Hawkesbury leunde achterover in zijn zadel. Wuivende velden vol zongerijpte gerst verspreidden een gouden glans in het licht van de junizon. De geur van pas opgegraven aarde vulde zijn neusgaten terwijl een lichte bries door de nabijgelegen heggen waaide. In de verte lag het dorpje St. Hampton Heath er vredig bij, onder het wakende oog van de uit grijze stenen opgebouwde kerk.

Het zag er landelijk en idyllisch uit, maar toch kon de vrede ervan de spanning die zijn hart teisterde maar een heel klein beetje verlichten.

Sinds die rampzalige dag waren er veertien jaren verstreken. Veertien jaren, gevuld met studeren, reizen en daarna oorlog. Veertien jaren die hij had gebruikt om dit aanstaande gesprek te vermijden. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd, net als toen hij voor het eerst aan kanonvuur was blootgesteld. Hij veegde het vocht weg en probeerde uit alle macht zijn ledematen onder controle te houden, omdat het paard anders acuut rechtsomkeert zou maken, terug naar huis.

Midnight snoof en stampte met zijn hoeven, vol ongeduld trek-kend aan zijn bit.

Hij klopte zijn paard op de nek. ‘Rustig maar, jongen. Dit kan nooit zo erg zijn als Burgos.’

Het grote dier hinnikte, alsof het zich de chaotische terugtrekking van de geallieerde troepen uit dat Spaanse fort, te midden van regen en kou, nog herinnerde.

Nicholas’ kaak verstrakte. Te veel goede mannen waren tijdens die veldtocht omgekomen of gevangengenomen, in de tijd dat hij nog gewoon kapitein Stamford werd genoemd. Dank zij aan welke goden dan ook voor zijn paard, dat hem zo trouw naar de veiligheid van Ciudad Rodrigo had gebracht. Hij streelde de glanzende manen vol tedere affectie.

Midnight liet zijn hoofd zakken en trok aan het jonge gras.

‘In ieder geval hebben we nu weer iets te eten, nietwaar, jongen?’

De oren van Midnight bewogen onrustig. Geen Franse cavalerie had harder op hen gejaagd dan de hongerdood hen op de hielen had gezeten: de stekende honger die diepere wonden achterliet dan die van de kogel in zijn dij.

Nee, het enige wat nu nog op Nicholas joeg, was zijn geweten.

Hij schudde de herinneringen van zich af en rechtte zijn schouders. ‘We kunnen alleen maar hopen dat deze missie even onberispelijk zal verlopen als de eerste, nietwaar?’

Niet dat er veel reden was voor die hoop.

Nadat hij zich een weg had gebaand door het papierwerk dat zijn baljuw had voorbereid, had hij zich eerst geroepen gevoeld om een

bezoek te brengen aan de plaatselijke jonkheer en baronet. Over de blijdschap die Sir Anthony toonde vanwege zijn onverwachte komst was een schaduw gevallen door diens buitengewoon hartelijke uitnodiging voor de een of andere plaatselijke bijeenkomst, waardoor hij zich ging afvragen hoeveel ongehuwde dochters de man had. Al zijn soldateske zelfvertrouwen was verdwenen en had plaatsgemaakt voor huichelachtige capitulatie. En dit bezoek zou hem al net zo op de proef stellen, maar om volstrekt andere redenen.

‘Kom. We kunnen maar beter doorrijden voordat iemand opvangt dat ik tegen je praat, zich afvraagt of ik mijn verstand ben verloren en er vervolgens op staat dat ik naar het dolhuis word gestuurd.’

Hij klopte op Midnights flanken en reed de oprijlaan op. Al snel arriveerden ze bij een bescheiden landhuis van rood baksteen, omzoomd door eiken en fruitbomen. Een dienstmeisje zat geknield in de aangrenzende tuin, die overwoekerd werd door onkruid.

‘Mijn excuses dat ik je onderbreek,’ zei hij. ‘Is je meester thuis?’

Het meisje sprong geschrokken op. Er zaten modderstreden op haar gezicht en haar haren zaten weggestopt onder een monsterlijke muts die bedoeld was voor binnen. Hij liet Midnight dichterbij haar komen. Haar grijze ogen werden wijder en ze deinsde achteruit. Het arme schaap.

‘Er is niets om bang voor te zijn. Het is een braaf paard.’

Ze tilde een hand op om haar ogen te beschermen tegen de zon, maar ze zei niets. Misschien kon ze niet praten.

‘Ik ben de zevende graaf van Hawkesbury.’ Wat voelde het vreemd om dat te zeggen, alsof hij de wereld een loer draaide, net zoals zijn broer zijn schuldeisers een loer had gedraaid. Hij slikte maagzuur weg. ‘Zou je me nu kunnen zeggen of je meester thuis is?’

De roze vlekken die op haar gezicht waren verschenen toen hij zijn naam noemde, maakten plaats voor iets heel wat minder onschuldigs terwijl ze hem recht in zijn gezicht keek. ‘Nee, dat kan ik niet.’

‘Pardon?’ Wie dacht dit kind wel dat ze was om in te gaan tegen het bevel van een meerdere? Tegen het bevel van een graaf nota bene? Hij zei het nog eens, en nu streng. ‘Vertel me of je meester thuis is.’

‘Nee.’

Hij knikte nijdig, zorgde ervoor dat Midnight zich omdraaide, maar stopte toch. ‘Wacht. Vertel je me nu dat hij niet thuis is, of daag je me alleen maar uit?’

Een spoor van een glimlach gleed over haar gezicht voordat haar gelaatstrekken weer koeltjes werden. ‘Als u informeert naar de heer Ellison: die is thuis. Wat mijn meester betreft: men kan niet van mij verwachten dat ik iets zeg over iemand die ik niet heb.’

Hij knipperde met zijn ogen. Misschien was hij zelf wel het arme schaap. Het hoogst ongebruikelijke dienstmeisje pakte haar mandje met onkruid op en verdween om de hoek van het huis. Hij staaarde haar na, totdat het rusteloze gehinnik van Midnight hem herinnerde aan zijn missie. Hij bond het leidsel van zijn paard vast, roffelde op de zware houten deur en wachtte. Kennelijk had het onbeleefde dienstmeisje nagelaten iemand over de bezoeker te informeren. Wat was dat eigenlijk voor dienstmeisje? En wat bedoelde ze toen ze zei dat ze geen meester had?

Het geratel van sloten deed hem opschrikken uit zijn gedachten. Een ander dienstmeisje begroette hem, met de grote ogen die doorgaans gepaard gingen met het ontzag dat zijn rang en houding verdienden, en nodigde hem binnen. Nicholas werd aangekondigd en meegevoerd naar een overvolle salon, van top tot teen bekleed met boekenkasten.

Een oudere heer keek op. ‘Lord Hawkesbury! Welkom terug.’

‘Dank u.’ Op verzoek van zijn gastheer nam hij plaats. Hij wierp een onderzoekende blik op de predikant. Een gezicht met diepe groeven, en bruin haar dat al grijs werd. Wat gewoontjes eigenlijk, ware het niet dat hij beschikte over een paar schrandere grijze ogen die je je lieten afvragen hoeveel de oude man precies zag.

‘Het dorp vertrouwt erop dat u geniet van uw verblijf hier.’

‘Ik hoop, meneer Ellison, dat u die gevoelens deelt.’

‘Natuurlijk, mijnheer.’

Nicholas’ blik dwaalde af. Bij het raam stond een vleugel, met daarop een slordige stapel papier. ‘Ik heb nooit de kans gekregen om te zeggen hoeveel spijt ik heb van het voorval van jaren geleden.’

Dat was een leugen. Hij had wel degelijk een kans gehad. Oom Robert had erom gesmeekt, gebedeld en zelfs bedreigd zijn beide

neven te onterven, maar door haar trots, haar immense trots, had zijn moeder verboden dat ook maar een van haar zoons zich zou gaan verontschuldigen.

Maar nu deed hij het toch.

Hij vermande zich, om de rechtvaardige verwijten van zijn gastheer aan te kunnen, maar zag in plaats daarvan enkel mededogen.

De schaamte verdubbelde zich en verdubbelde zich nogmaals, en legde een onontwarbare knoop in zijn hart. Hij dwong zichzelf om stil te zitten en niet te wiebelen als een kind. Er waren vele jaren voorbijgegaan sinds iemand hem voor het laatst zo'n ongemakkelijk gevoel had gegeven.

De dominee vouwde zijn handen en leunde achterover in zijn lederen leunstoel. 'Ik had juist de indruk gekregen dat jouw broer en zijn vriend ervoor verantwoordelijk waren.'

Hij haalde kort zijn schouders op en verlegde zijn aandacht naar zijn glanzend gepoetste hoge laarzen. 'Voor het daadwerkelijke voorval misschien, maar ik vrees dat mijn woorden ze ertoe hebben aanzet. En dat spijt me oprecht.' Hij keek weer omhoog.

'En het spijt mij werkelijk dat u dit gewicht zo veel jaren hebt moeten meetersen.' Iets wat leek op vrede en aanvaarding verscheen op het gezicht van de predikant. 'Jij en je broer hebben lange tijd geleden al vergeving ontvangen.'

Nicholas slikte. 'Van uzelf?'

'Zeker. En van mijn dochter.'

Er flitsten herinneringen door hem heen aan het elegante meisje met de gouden haren, dat huilde bij een gebroken, bebloed lichaam. Hij duwde de schuldgevoelens weg en knikte stijfjes. 'Dank u wel, mijnheer.'

Hij wierp een blik op een mooie aquarel van de oude Romaanse kerk van St. Hampton Heath. De vierkante stenen toren en de kleine boogramen hadden talloze generaties gerustgesteld. Een vredige aanblik, maar vanbinnen was hij rusteloos.

'Gaat u de diensten bijwonen?'

Hij onderdrukte een kreun. Nog zo'n plicht waar hij vooral geen zin in had. 'Misschien.' De wijze ogen leken zijn ziel te doorzoeken en gaven aanleiding tot een enthousiaster: 'Ik zal het proberen.'

De predikant knikte. ‘Ik geloof dat het een grote zegen zal zijn voor ons kleine dorpje wanneer iemand als u belangstelling toont.’ Hij glimlachte vriendelijk. ‘Ik vertrouw erop dat uw tijd hier ook een grote zegen voor u zal blijken, mijnheer.’

Zijn keel zat dicht. De onverdiende warmte en vriendelijkheid die de salon vulden, leken hem bijna te verstikken. Hij moest hier weg. Hij stond op. ‘Dank u, mijnheer Ellison. Een goede dag gewenst.’

Nadat hij en zijn verraste gastheer een kleine buiging hadden gemaakt, verliet hij de kamer en beende door de schemerige hal naar de voordeur, de frisse lucht en de vrijheid tegemoet.

Hij inhaleerde grote, reinigende teugen frisse lucht terwijl hij Midnight losmaakte, zijn hart bonkend door zijn gedrevenheid om hier weg te komen. Zijn vingers leken nog onhandiger dan toen hij een jongetje was in een korte broek.

Ergens in het huis sloeg een deur dicht.

Terwijl hij zijn paard besteeg, flitste er een donkere gouden gloed tussen de appelbomen door aan de zuidkant van het landhuis. Er verscheen een kleine beagle, die naar de hielen van Midnight hapte en een afkeurend gebries ontlokte aan het grote dier. Nicholas draaide zijn paard en reed de stoffige oprijlaan af, terug naar de eenzame stapel stenen van drie verdiepingen die het buitengoed vormde van de graaf van Hawkesbury. Zijn erfenis. Geen zegen, zoals de predikant leek te geloven, maar zowel een last als een vloek.

Lavinia hield de leren handgreep stevig vast terwijl de wielen van het rijtuig over het oneffen wegdek van de oprijlaan rammelden. Ze wierp een blik op haar tante, die tegenover haar zat en al net zulke onhandige bewegingen maakte als Lavinia zelf.

‘Ik verklaar hierbij dat Sir Anthony, voor een man met zijn middelen, deze weg schokkend slecht onderhoudt.’

‘We zijn er bijna, tante Patience.’

‘Ik weet zeker dat Cornelia Milton er alleen maar op stond dat we er vanavond bij waren om te kunnen pronken met haar overdreven versierde huis en haar overdreven geklede dochters.’

‘En om de graaf weer welkom te heten,’ zei papa toeschietelijk.

‘De graaf.’ Haar tante snoof. ‘Ongetwijfeld blaast hij net zo hoog van de toren als de rest.’

‘Die indruk kreeg ik niet toen hij gisteren bij ons op bezoek kwam.’ Er verschenen rimpels op papa’s voorhoofd. ‘Hij leek verbazingwekkend ingetogen.’

Nee, hij had juist in ieder opzicht grof en vooringenomen geleden. Lavinia wisselde een blik met tante Patience, maar hield zich op de vlakte. De protesten van haar tante waren niets nieuws. De felheid waarmee ze tekeering tegen de adel en tegen de uitzonderingen op de regels die de maatschappij voor hen hanteerde, had geleid tot menig debat binnen de pastorie. De vorige graaf had zich nooit lijken te storen aan het uitgesproken gebrek aan ontzag van haar tante, maar tante Patience vond dan ook altijd dat hij de uitzondering was op de arrogante aristocratische regel. Na haar ontmoeting van gisteren begreep Lavinia waarom.

‘Ik had wel graag wat meer tijd gehad om nog eens te kijken naar mijn aantekeningen voor mijn preek.’

Lavinia klopte op zijn arm. ‘Je kunt je aantekeningen morgen ook nog doornemen, papa.’

‘Je hebt vast gelijk.’ Hij trok een grimas toen de inzittenden van het rijtuig door elkaar werden geschud door de zoveelste kuil. ‘Het was vriendelijk van de Miltons om ons hun rijtuig aan te bieden, maar ik moet toegeven dat ik blij ben als we er zijn.’

‘Anders ik wel.’

Door de volgende hobbel leek ze van haar plek te worden geslingerd. Ze plaatste haar laarsjes stevig op de vloer van het rijtuig. Weliswaar zou ze blij zijn om aan te komen bij het onlangs uitgebreide landhuis van de jonkheer, maar ze had gemengde gevoelens bij de eregast. Ondanks zijn zelfgenoegzame gedrag van gisteren zou een nieuw gezicht, of dat nu knap was of niet, interessant zijn. De krantenartikelen over de Spaanse Onafhankelijkheidsoorlog die in de pastorie zo gretig werden gelezen, suggereerden dat majoor Stamford een van Wellingtons moedigste mannen was geweest, en aan de oorlog talloze eerbewijzen had overgehouden. Hij kon ongetwijfeld interessante verhalen vertellen.

Lavinia wilde zuchten, maar hield zich in. Ze zou proberen hem een tweede kans te geven. Tenslotte was hij wel degene die de sleutel in handen had voor het helpen van de arme inwoners van St. Hampton Heath.

Ze tuurde door de ramen van het rijtuig naar buiten, waar de hekken voorbijgleden. Door het heldere zonlicht had ze gisteren nauwelijks de kans gekregen om hem eens goed te bekijken, maar alles wat ze had gezien paste helemaal bij Sophia’s omschrijving. De graaf was lang, zijn haar was donker, zijn schouders waren breed, maar over zijn gezicht lag een schaduw, waardoor ze niet had kunnen zien of hij mooie gelaatstrekken had. Wat haar nog het meest had geïntrigeerd, was de furieuze manier waarop hij was weggereden na zijn gesprek met papa, alsof hij bang was dat er geesten of andere sombere dingen achter hem aan zaten. Nogal raar gedrag voor een man die was onderscheiden voor heldenmoed.

Papa had achteraf alleen gezegd dat de graaf zijn spijt over de gebeurtenissen uit het verleden had betuigd en had gevraagd om de vergeving van hem en Lavinia. ‘Die ik hem natuurlijk heb geschonken.’

‘Natuurlijk?’ Tante Patience had gesnoven. ‘Omdat hij een graaf is?’
‘Omdat hij een mens is.’

‘Dus voor de zoveelste keer ontsnapt de adel sneller aan zijn verantwoordelijkheid dan scones aan een ingevette pan! Denk je echt dat de dood van Grace zo makkelijk kan worden kwijtgescholden?’

‘Rancune maakt ons tot slaven, lieve Patience.’

Ja, maar hoe had papa Lavinia’s vergeving kunnen aanbieden? Hij was er niet zelf bij geweest, hij had niet gezien...

Ze beet op haar lip en haalde diep adem om de brandende wrok achter zich te laten, omdat de oude pijn haar goede bedoelingen overstemde. De verstijvende doodsangst op dat moment vlak voordat het paard schopte. De angstkreet van haar moeder, een kreet die al jarenlang iedere nacht door Lavinia heen spookte. In het dorp werd gefluisterd dat de jongere Stamford wel om een dokter had gevraagd – maar alleen voor zijn broer! De vaak geuite bezorgdheid van Lord Robert over de weigering van zijn neven om hun schuld te bekenen. Het gevoel van onrecht vlamde opnieuw op en verhitte haar borstkas. Hoe had papa ooit namens haar vergeving kunnen aanbieden? Ze keek naar papa, glimlachte gespannen naar hem, en dwong zich haar handen te ontspannen. Genoeg!

Vanavond was het niet nodig dat ze, net als de rest van het dorp, een hommage bracht aan de eregast. Vanavond zou ze zich concentreren op iemand die veel minder met zichzelf bezig was.

‘Mijnheer! Welkom in ons nederig onderkomen.’

Nicholas boog zijn hoofd in de richting van de gastheer van deze avond. ‘Dank u, Sir Anthony.’

Hij keek de salon rond, die gevuld was met de notabelen van het district. Hij knikte naar Lord en Lady Winthrop, wier landgoed in het zuiden aan dat van hem grensde; naar meneer Jones, de procureur; en naar meneer Ellison, voordat hij een blik wierp op de zee aan belangstellende gezichten. Hij knikte als erkenning van hun aanwezigheid en draaide zich daarna om, zodat hij de schilderijen aan de muur kon bestuderen. Hoeveel van zulke avonden moest hij nog verduren? Hoeveel kon hij er afwijzen zonder ongeleefd te zijn? Zijn blik gleed weg van een nogal lelijk schilderij met zonnebloemen en

bleef hangen bij een groep jongedames die bij het Venetiaanse raam zat.

Het groepje had veel weg van al die andere groepjes die hij had gezien: zowel brunettes als blondines, gekleed in de valse kleuren die de maatschappij voorschreef als acceptabel, met een vlakke blik in hun ogen, waarmee ze niet meer voorstelden dan rustieke versies van de kokette vrouwen in Londen.

Eén jonge vrouw trok echter zijn aandacht. In tegenstelling tot de anderen keek ze niet in zijn richting. Ze was niet de jongste, en evenmin het meest stijlvol, gekleed in eenvoudig grijs. Haar koperblonde kapsel was dit jaar niet in de mode en ze droeg geen sieraden, afgezien van een glimlach die af en toe oplichtte terwijl ze zat te luisteren naar een alledaagse oudere vrouw. Maar haar evenwichtige houding, haar kalme zelfvertrouwen, alsof ze precies wist wat ze wilde, zou niet misstaan in een Londense balzaal. Hij fronste. Ze herinnerde hem aan iemand...

‘De jongedames willen dolgraag kennis met u maken, mijnheer.’

Met moeite verlegde hij zijn aandacht naar zijn gastheer en maskeerde zijn ongenoegen met een beleefde glimlach. Hij had nu al maandenlang geleden onder alle aandacht van jongedames; of, specifieker gezegd, van hun moeders. Hij beteugelde een siddering bij de gedachte aan het afgelopen Londense seizoen, dat hij had bezocht omdat moeder erop had gestaan. Gesprekken met flauwe jongedames en inhoudsloze jongemannen, mensen die geen ander doel leken te hebben dan te zien en gezien te worden, waren nauwelijks interessant voor een man van actie. Het was een zegening en opluchting geweest om eindelijk te kunnen ontsnappen aan de stad en zijn sociale verplichtingen, maar nu zat hij hier, in deze slaapverwekkende uithoek van Gloucestershire, waar zijn status en veronderstelde rijkdom opnieuw de aandacht trokken. Zijn glimlach verstrakte. Als ze eens wisten...

De jonkheer haalde een overdadig geklede vrouw naar voren met donker haar en een onderkin. ‘Mag ik u mijn vrouw voorstellen, Lady Milton.’

Nicholas mompelde de gebruikelijke nietszeggende standaardbegroeting, en het ontzag in haar blik deed hem pijn. Zijn gretige gastvrouw wenkte een jong meisje, terwijl haar man verderging. ‘En mijn dochter, juffrouw Sophia Milton.’

De blondine glimlachte wat onnozel, haar blik neergeslagen, en bloosde, wat haar eigenlijk wel goed stond. ‘Mijnheer.’

Sir Anthony ging verder met zijn introducties. ‘Mag ik juffrouw West aan u voorstellen?’

‘Goedenavond, juffrouw.’

De donkerharige vrouw wierp hem een koele blik en een stijve hoofdknik toe, die niet zouden misstaan bij de waardigheid van een hertogin, en liep door.

Nicholas fronste.

‘En dit is de dochter van onze geliefde predikant, juffrouw Ellison.’

Het evenwichtige meisje van daarnet kwam langzaam naderbij, alsof ze het met tegenzin deed. ‘Lord Hawkesbury en ik hebben elkaar al ontmoet.’

Hij keek haar indringend aan. Die stem, die ogen...

Nee. Dat was onmogelijk.

Hij slikte. ‘Juffrouw Ellison.’

‘Zoals u ziet.’ Ze maakte een ironische buiging.

‘Mijn excuses. Ik besepte het niet. Ik had niet verwacht u zo, zo...’

Ze keek hem schuin aan. ‘... schoon aan te treffen?’

Zijn gastvrouw hapte naar adem.

‘... u bent zo gegroeid,’ stamelde hij. Een stomme uitspraak. Hij was zelf ook geen blaag van vijftien meer. Hij had iets anders kunnen verwachten dan het kleine meisje dat zo had gehuild dat het zijn dromen had overheerst.

Zijn borstkas verstrakte door de duizend verontschuldigen die hij voelde opkomen terwijl de koele, op een vreemde manier verwarrende kennismaking verderging. Uit haar heldergrijze ogen sprak evenveel intelligentie als uit die van haar vader, maar die van hém waren niet omlijst door zo’n mooi gezicht.

De jonkheer draaide zich om. ‘Lavinia, ik vertrouw erop dat je ons allen vanavond weer charmeert met je muzikale bekwaamheid.’

De gereserveerdheid vervaagde en er verscheen een blik van affectie op haar gezicht. ‘Sir Anthony, uw bereidheid om gecharmeerd te worden zegt meer over uw goede inborst dan over mijn talenten. Ik vrees dat u te veel verwacht van mijn vermogens.’

‘Nonsens.’ Sir Anthony wendde zich tot Nicholas. ‘Juffrouw Elli-

son is een zeer beschaafde jongedame en weet haar omgeving al vele jaren in verrukking te brengen.’

De gangbare reactie op zulke vleierij zou een blozende ontkenning zijn geweest, maar er was nergens sprake van rode wangen. Haar eerdere evenwichtigheid leek ineens ergerlijk en zelfingenomen te zijn.

Nicholas veegde een ingebeeld stofje van zijn mouw en zei nadrukkelijk: ‘Zo veel lof! Ik weet zeker dat zelfs iedereen in Londen zou staan te popelen om dit natuurtalent te kunnen horen.’

Ze keek hem intens aan. De sprankelende grijze ogen versmalden. ‘U hebt gelijk, heer, in het toekennen van grote ruimhartigheid en vriendelijkheid aan de woorden van Sir Anthony. Wij simpele dorpelingen zouden de o-zo-elegante van u zonder twijfel op de knieën krijgen op het vlak van oprechte waardering en echt plezier.’

Ha. Dus het kind was ontdaan. Zijn mondhoeken krulden omhoog toen ze zich excuseerde en wegliep, en hij vroeg zich af hoe het zat met het contrast tussen dit veel te zelfverzekerde jonge schepsel en haar fletse, gracieuze vader.

Ondraaglijke man! Hoe haalt hij het in zijn hoofd om zich te verwaardigen tot het bezoeken van een van deze plattelandsfeesten, om vervolgens zijn neus op te halen voor alles en iedereen? Tante Patience had gelijk. Alle aristocraten waren hetzelfde en dachten allemaal dat ze beter waren dan de anderen.

Lavinia keek langs de rij in zijde gehulde dames naar de plek waar de graaf de voorstellingen in zich opnam. Hij deed nauwelijks moeite om zijn verveling te verbergen toen Sophia een dappere poging deed een sonate van Bach ten gehore te brengen, die haar vermogens helaas te boven ging. Lavinia zuchtte inwendig. Zulke bijdragen zouden de afkeuring die de graaf voelde over het lokale talent hoogstwaarschijnlijk alleen maar versterken.

Ze rechtte haar schouders. Tante Patience had erop gestaan dat Lavinia recht deed aan haar creatieve gaven, en dat was niet voor niets geweest. Bovendien was Lord Robert zo gul geweest om een uitstekende zangdocent aan te trekken, waarmee hij zich wederom de uit-

zondering had betoond op de bezwaren die tante Patience had tegen de aristocratie. Haar glimlach bij de herinnering aan hem stierf weg. Wat jammer dat zijn neef zich dan zo trots en afstandelijk opstelde.

Sophy sloot af met een opgeluchte blik en bloosde vanwege het applaus.

‘Dank je, lieverd. Dat was prachtig, gewoonweg prachtig.’ De daaropvolgende uitnodiging van Sir Anthony aan haar tante leverde een technisch uitdagende voorstelling op, en applaus dat al wat oprechter klonk. Daarna wendde hij zich tot Lavinia. ‘Juffrouw Ellison? Als u zo vriendelijk zou willen zijn?’

Lavinia liep naar de vleugel en glimlachte naar het publiek om haar ongebruikelijke zenuwen te verbergen. Haar tante en haar vader keken toe met zeer verschillende blikken. De uitdrukking van tante Patience was er een van trots, dat het muzikale talent dat diep geworteld was in haar kant van de familie opnieuw zou worden geuit en geprezen; ongetwijfeld door iedereen, behalve de graaf. De blik op het gelaat van papa was zwaarmoediger, zoals ze dat in de afgelopen jaren vaker had gezien, naarmate ze volwassener werd en meer op haar moeder ging lijken. Ze kon hen nu geen van beiden teleurstellen.

Ze legde haar bladmuziek recht, sloeg de eerste noot aan en speelde eerst nog een toonladder voordat ze begon te zingen. De muziek was tegelijk troostend en bekend, een aria van Händel, waarvan ze zich herinnerde dat mama die vele jaren geleden had gespeeld. Terwijl ze zong, ontspande haar gezicht, waardoor haar bereik vanzelf groter werd, en haar stemgeluid helder en oprecht door de lucht zweefde. Een snelle blik op Lord Hawkesbury onthulde dat hij nu rechtop zat, bijna voorover leunde, en dat zijn eeuwige minachting had plaatsgemaakt voor verbazing.

Ze speelde de laatste maat voluit, en de kamer vulde zich met een gul applaus. Ze ving de blik op die op het gezicht van papa lag, een blik met zo’n diepe tederheid dat ze zich afvroeg of hij werkelijk haar zag, of droomde over haar moeder.

Omdat Sir Anthony erop stond, speelde ze nog een opgewektere melodie, maakte daarna een buiging en glimlachte naar het publiek; dat was alles wat ze kon bieden als erkenning van hun royale aanmoediging. Lavinia kon er niets aan doen dat ze merkte dat de ogen

van de graaf haar volgden toen ze weer terugliep naar haar zitplaats. Ze keek even zijn kant op. Hij keek weg en zijn gelaatstrekken veranderden in een lege onverschilligheid.

Later, bij de versnaperingen, deelden haar vriendinnen hun indrukken van de nieuwkomer.

De donkere krullen van Catherine Winthrop deinden op de luchtstroom die ze verspreidde met haar waaier. 'Ik dacht dat ik flauwviel toen hij onze kant op keek! Hij is de aantrekkelijkste man die ik ooit heb gezien!'

Aantrekkelijk, dat zou best kunnen, maar allerm minst een flirt. Het tegendeel leek waar, de graaf leek de aandacht van de jongedames als een beproeving te ondergaan, waarschijnlijk omdat hij vond dat de lokale bevolking zo ver beneden zijn stand was.

'Perry zou behoorlijk jaloers zijn,' zei Sophy. 'Mijn broer vindt zichzelf altijd het summum van de laatste mode.'

'De graaf ziet er zo gedistingeerd uit, Livvie,' mompelde Catherine.

'Omdat hij een titel heeft?' Vanwege hun gefronste voorhoofden praatte Lavinia snel verder. 'Vinden jullie niet dat hij eruitziet als een nogal trotse man? Hij heeft de hele avond nauwelijks met iemand gepraat.'

'Trots? Nee, helemaal niet.' Sophia keek over Lavinia's schouder en leek ineens zo mak als een lammetje te worden.

'U speelt niet onaardig, juffrouw Ellison.'

Door het diepe stemgeluid voelde ze zich gedwongen zich om te draaien. 'Dank u.'

Ze keek de graaf onderzoekend aan. Het viel niet te ontkennen. Ook al stond een van zijn wenkbrauwen scheef, toch zorgden zijn lichtbruine ogen, in combinatie met zijn hoge jukbeenderen en zijn donkere, golvende bruine haar, voor een aantrekkelijk plaatje.

Als je van schamperende plaatjes hield. Maar het leek erop, als je afging op het gefluister in de kamer, dat veel jongedames het geschamper geen enkel probleem zouden vinden.

Zij hoorde echter niet bij die jongedames. 'Ik vertrouw erop dat de avond niet volledig verstoken was van vermaak voor iemand die gewend is aan de Londense cultuur?'

Hij liet zijn blik door de kamer dwalen voordat hij op haar vraag inging. ‘Deze avond was... draaglijk.’

Ze lachte bijna. Wat een onbehouden individu. ‘Lord Robert genoot altijd intens van deze avonden.’

‘Ja, maar mijn oom was geen man die bekendstond om zijn goede smaak.’

Haar hart bonkte in haar keel. Hoe durfde hij het zachtaardige karakter van zijn oom belachelijk te maken? ‘Ik vrees dat u Lord Robert niet hebt gekend zoals wij hem kenden.’

‘Dat lijkt me wel duidelijk.’

Hij haalde zijn monocle tevoorschijn en onderwierp haar aan een onderzoekende blik, alsof ze een mot was die op een vel expositiepapier was vastgeprikt. Ze bleef hem recht in zijn gezicht indringend aankijken, totdat hij het brilletje eindelijk weer opborg.

‘Het spijt me, mijnheer, om te merken dat uw zicht niet zo goed is als het zou kunnen zijn.’

‘Mijn zicht?’

Ze gebaarde naar de monocle. ‘Ik begrijp dat u oogproblemen hebt. Misschien kunt u het eens proberen met bosbessen. Hettie, ons dienstmeisje, beweert stellig dat haar ogen er stukken door op vooruit zijn gegaan.’

Zijn ogen fonkelden. ‘Mijn ogen zijn nog uitstekend, dank u.’

‘Dat is zeker iets om dankbaar voor te zijn. Al is het ergens ook wel zonde.’

‘Wat wilt u daarmee zeggen?’

‘Wij dorpelingen hadden niet verwacht dat u zo ijdel zou zijn.’

Terwijl de spottende fonkeling uit zijn ogen verdween, excuseerde ze zich en liep weg, vastbesloten om nooit, nóóit meer toe te staan dat de graaf haar uit haar evenwicht zou brengen.